

גיליון 61

אפריל 2020 • ניסן ה'תש"ף

מוֹטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

לִלְלָה

(אֶחָד)

ישורון ברטוב
חגית בת־אליעזר
גרגורי גורדון
תמר גיל
טל גרמיזה
אפי הלפרין
מיכל סנונית
תומר קליין
תומר רוזוב
אלי תומר

גיליון 61 מתחיל...

החושך שלו מסתורי ומאיים, השקט שבו מלטף ומשחרר.

בגיליון זה תוכלו לקרוא על כל מה שנפתח ויוצא לחופשי בלילה. תמצאו כאן שירים וסיפורים קצרים שעוסקים בתשוקות שחיות בלילה, פשעים של אופל, איומים של חושך ועוד דברים שמתרחשים בשעות הקטנות כשישנים – או כשלא...

את הרעיון לנושא הזה קיבלנו מאתי כץ היקרה. לשמחתנו, קיבלנו הפעם מספר לא מבוטל של יצירות מרתקות – ויש מקום רק לעשר...

לכן החלטנו באופן חריג להפיק שני גיליונות זה אחר זה באותו נושא – "לילה אָקד" (הגיליון הנוכחי), "לילה שני" שיתפרסם בחודש הבא.

קריאה מהנה,
אלירן דיין, יאיר בן-חור, רובי גורדון

את הגיליון בחרנו לפתוח בשירו של אלירן דיין "אמנו המתה":

נִסְעָנוּ בְּמֵהִירוֹת אֲסוּרָה
הִזָּה קָר,
רְעֵדְתִי, נִתְקַפְּתִי בְּחִילָה.
מִחֲשָׁבוֹתֵי הַתְרוֹצְצוֹ אָנָּה וְאָנָּה
רֵיחַ טָחוּב וּמוֹזָר שֶׁל רֵאשִׁית הָאָבִיב
נִשָּׂא בְּחֻשְׁכַת הַחוּץ.
לְעֵתִים פָּגַע בְּרֶכֶב אֹרֶךְ וְנוֹקֵב.
לֹא פָחַדְתִּי עוֹד
שֶׁקָטָה נִפְשִׁי
מִשֶּׁהוּ בְּתוֹכִי נִרְגַע
וַיִּדְעֵתִי שֶׁהַחֶרֶף נִגְמַר.
הַחֲשָׁשׁ הַתְּחִלָּה בְּהַשְׁלָמָה:
אֲנִיחֵנוּ בְּדַרְכֵנוּ אֶל אֲמֵנוּ הַמֵּתָה.

הַתְעוֹרְרָתִי בְּבִהָלָה
עָנָן גְּדוֹל שֶׁל אֶבֶק וּמִחְנַק הַשְּׁנִיק אוֹתִי
בְּאֹוִיר הַצַּח.
שֶׁעַת לִילָה מְאִימָת וְרִיקָה
וְאָחִי מְחַכֶּה לִי
וְכַעֲסָתִי
כַּעֲסָתִי שֶׁבַּפֶּעַם הִיחִידָה
בְּאֶפִיסַת כַּחוֹתִי
הַסְכַּמְתִּי לְעֹזֵב אוֹתָהּ
לְטוֹבַת שׁוֹמְרַת לְצִדָּה
וְלֹא הִייתִי אֲנִי אֶתָּה.

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

0061
לילה (אָפּד)
אפריל 2020
ניסן ה'תש"ף

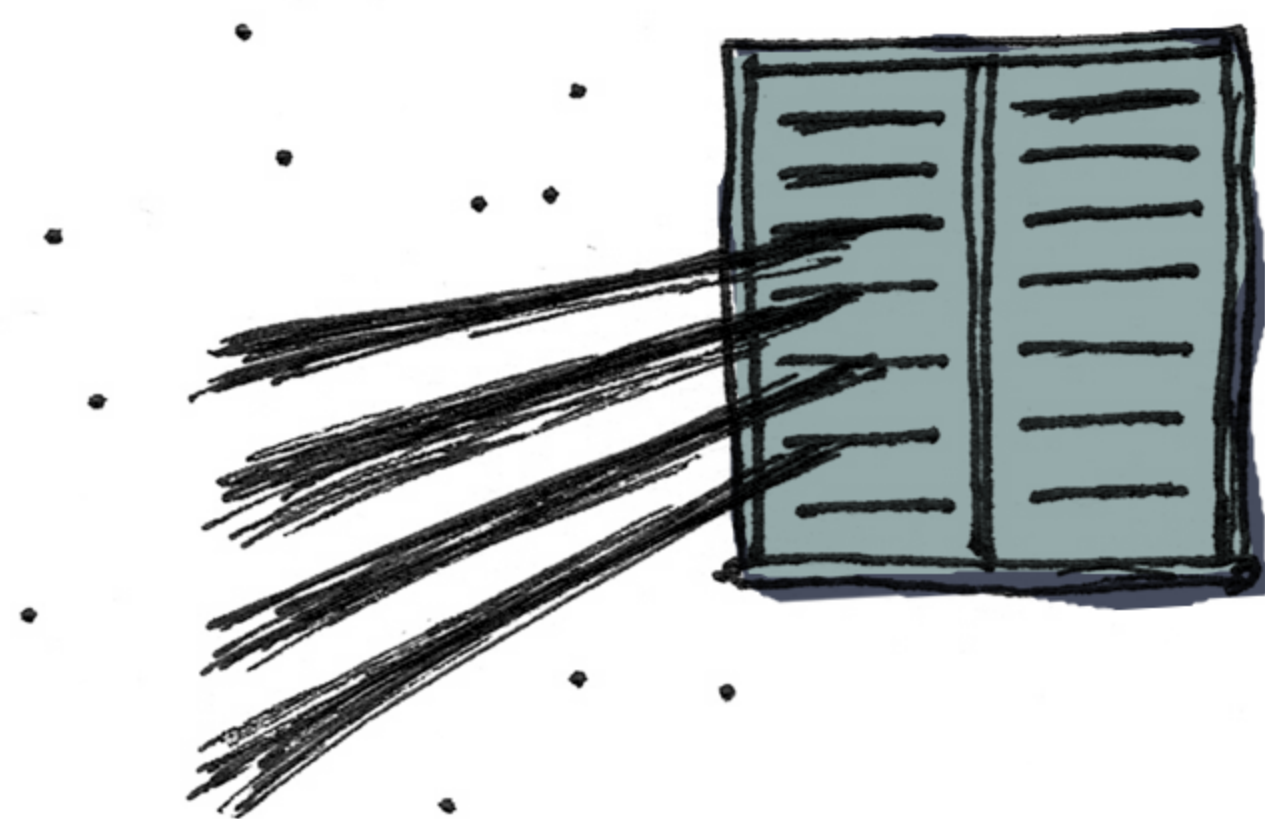
01

תומר קליין

מגירות הלילה

רָגַע לְפָנַי שְׁהַיּוֹם נֶאֱסַף
אֶל סוּפּוֹ הַבִּלְתִּי נִמְנָע
שְׂבָרִירִים שֶׁל זָהָב שׁוֹטִים
הַתְּקַבְּצוּ בְּזִהְיוֹת
אֶל מְגֵרוֹת הַלַּיְלָה,
שְׂאֲרֵי־הַמְּנֹסוֹת
לְהֶאֱחֹז בְּאוֹר הַמְּתַמְעֵט
וּבְחִלּוֹנֵי קֶרֶן שֶׁמֶשׁ בּוֹדְדָה
מְבִיטָה אֵלַי מִבֵּין הַמְּצוּלוֹת
כְּמוֹ מְבַקֶּשֶׁת אֶת נַפְשָׁה לְהִשָּׂאֵר
אֲךָ אֲנִי בְּהִתְרַסָּה לֹא שׁוֹעָה לְתַחְנוּנֶיהָ
וְנֶעֱטָף בְּחֶשֶׁךְ הַגּוֹבֵר.

0061
לילה (אָפּד)
אפריל 2020
ניסן ה'תש"ף

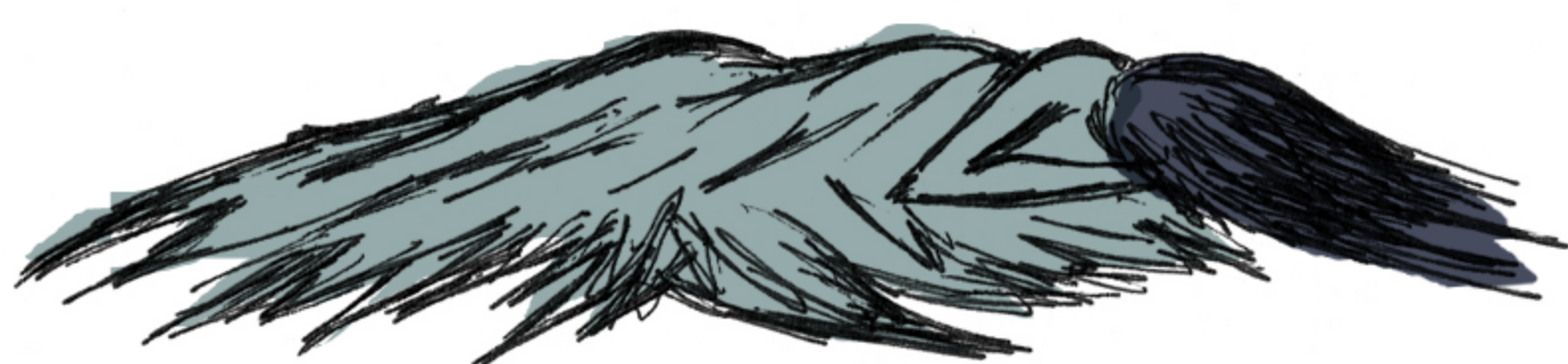
02

מיכל סנונית

על משכבי בלילות

עַל מְשַׁכְּבֵי בַלֵּילוֹת
הַתְּקַבְּצוּ וּבְאוּ אֶהוּבֵי
מִמְרוֹמֵי שָׁמַיִם
אֶל יַרְכְּתֵי אֶרֶץ
הַתְּעַרְבְּלוּ אֵלֶּה בְּאֵלֶּה
בְּזֵרוּעוֹתַי וְהִיוּ לְאֶחָד.
וּבְשִׁכְבְּכֶם בְּחִיקֵי
שְׁלוֹבֵי גוֹף מְקַצֶּה עַד קֶצֶהוּ
מְלֹאָה בְּהֵם אֶהְבֵּתִי
וְלֹא חִפְּשֵׁתִי עוֹד אַחֵר
שְׁאֶהְבֶּה נִפְשֵׁי
כִּי יִדְעֵתִי הִנֵּהוּ כָּאֵן בְּחִיקֵי
וְהוּא חַיִּי וְהוּא מוֹתִי.

0061
לילה (אָדָה)
אפריל 2020
ניסן ה'תש"ף

03

תמר גיל

לילה

שְׁלֵא כְמוֹנִי

הַמְתוּחָה,

הַסְדִּין שְׁלִי

הַתְּפֹנֵץ

לְלֵב הַמָּטָה

וְאֲנִי שְׂכֹבָה עַל מְזֻרְן עִירָם וּמְחַסְפֵּס

וְנִשֵּׁל עוֹרֵי הַחֲשׂוֹף מִשְׁתַּפְּשֵׁף עַל אֶסְפֶּלֶט גּוֹמֵי נִקְשָׁה.

כֵּן כְּמוֹנִי

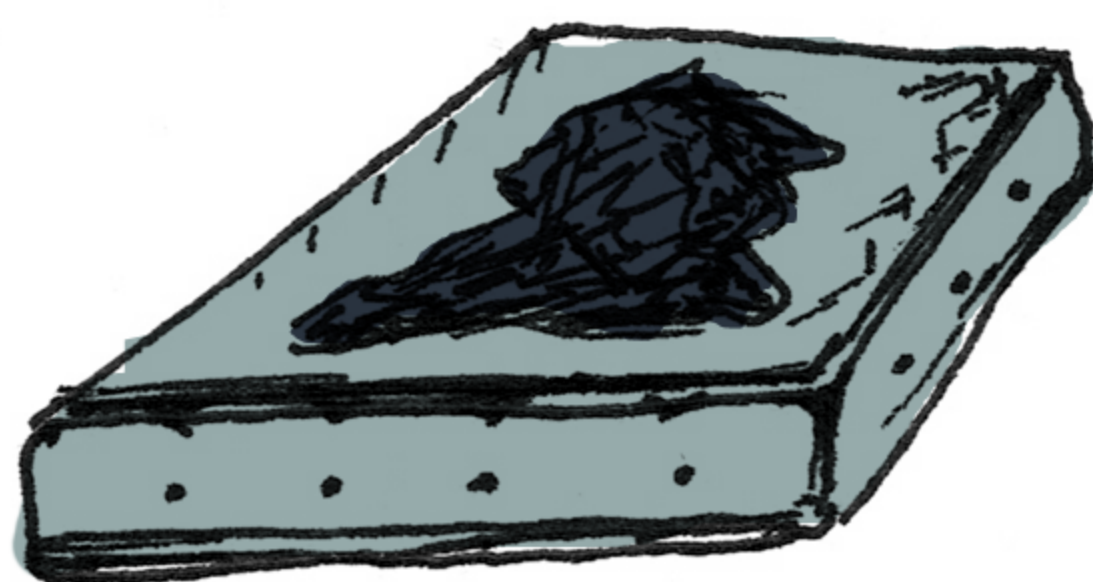
הַמְּכֻּצָּת,

הַסְדִּין שְׁלִי

נִדְבָק

לְקֻצּוֹת נֶפֶשׁ מְכַתֶּמֶת בְּכִי וְזָעָה

וְאֲנִי מִתְקַשָּׂה לְהִרְדָּם.

מצב הכוכבים

בְּכֹל לַיְלָה

אֶת בּוֹדְקֵת אֶת מַצֵּב הַכּוֹכָבִים –
הֵיכֵן הֵם זָרְחוּ הַפֶּעַם,
אוּלַי מֵעַל לְמַרְפְּסוֹת הַשָּׁכָנִים.

אֶת מְרִימָה עֵינַיִם

וְאוֹמֶרֶת:

בְּטַח מְרַגְּשִׁים אֶת הָאֲהָבָה שְׁלִי
עַד הַשָּׁמַיִם.

יֵשׁ לָךְ קֶצֶת קִפְאִין בְּדָם

וּמִשְׁקָה קַר שֶׁל סוּף קִיץ

מְטַפֵּטֵף לָךְ לְאֵטוּ

עַל הַרְגָּלִים.

אֵיךְ אֶת אֲמוּרָה לִישָׁן עֲכָשִׁיו

עִם כָּל הַכּוֹכָבִים הָאֵלֶּה מְלַמְעָלָה,

וְנִפְּשׁ שְׁעוֹלָה עַל גְּדוּתֶיהָ

וְעוֹר חָשׁוּף לְכָל טֶפֶה קָרָה?

וְאֵיזָה חֵם וְאֵיזוֹ לַחּוֹת,

וְאֶת מְסַפֶּרֶת סְפוּרִים קְטַנִּים

שֶׁל שְׁעוֹת מְאַחֲרוֹת

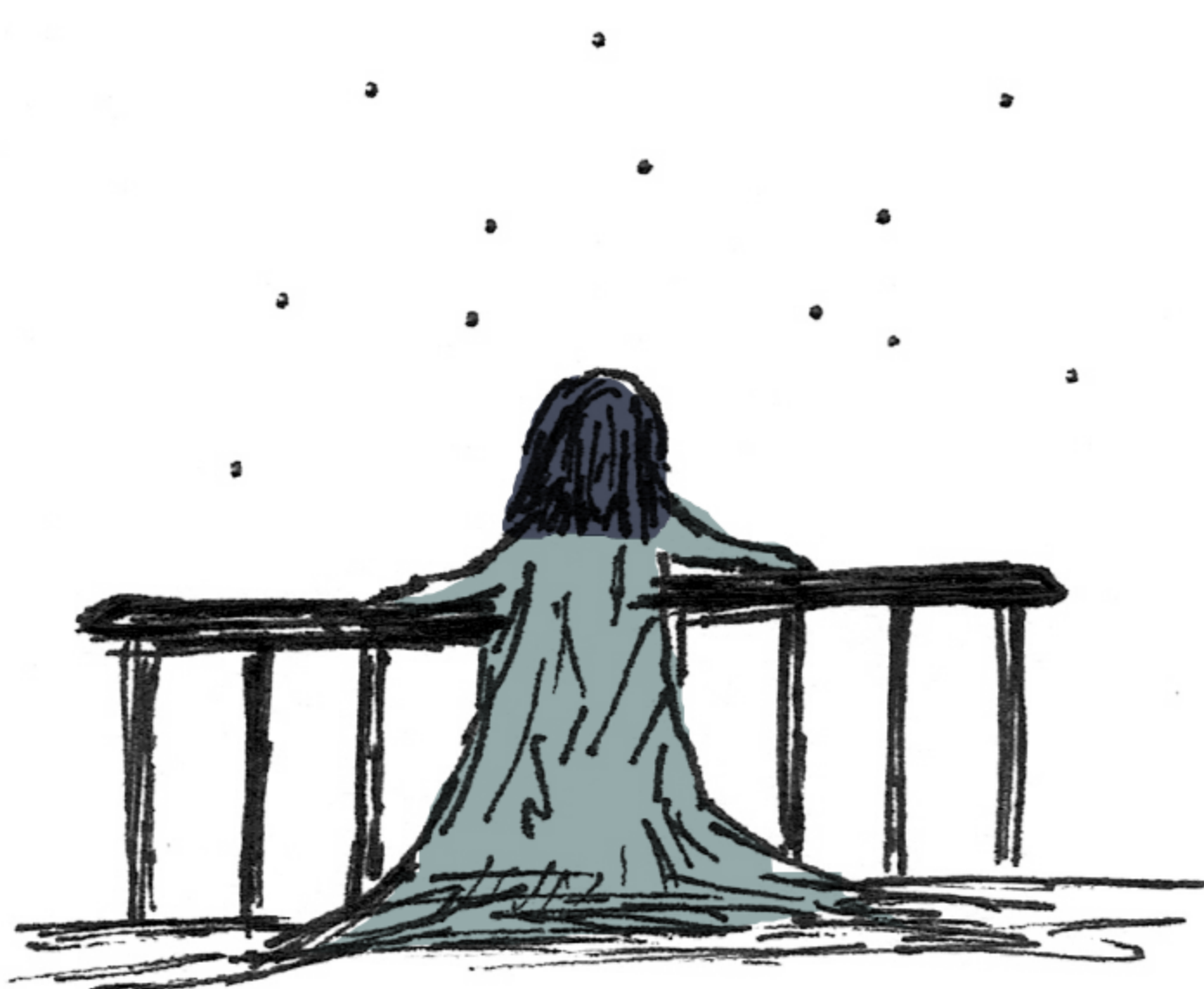
עִם רְגָשׁוֹת גְּדוֹלִים לֹא פְּחוֹת.

אֲזֵ אֶת פּוֹרְשֵׁת יָדַיִם,

וְאֶת בּוֹדְקֵת אֶת מַצֵּב הַכּוֹכָבִים,

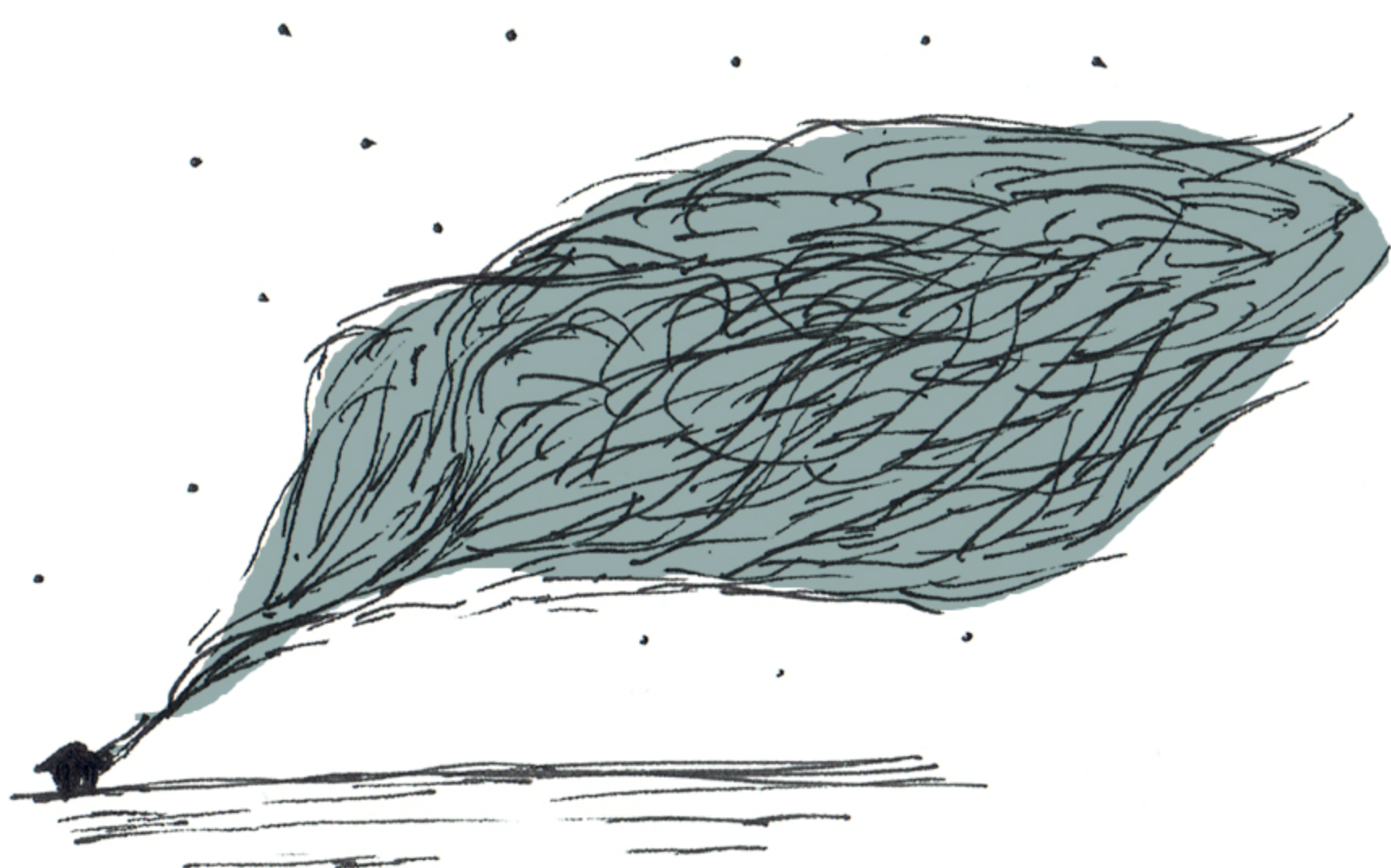
וְכֹל הַלַּיְלָה הַזֶּה עַד אוֹר רֵאשׁוֹן

תִּשְׁאַרִי עֶרְהָ מִבְּפָנַיִם.

בְּרַגַע שֶׁלפְּנֵי גּוֹפֶךְ הַמְתַּמוּטֵט לְחֶדֶר
מְתַפְשֵׁט וְשֵׁם אֶת הַבוּשָׁה עַל הַקּוֹלֵב
בְּמַסְדְּרוֹן הַמְּשֻׁן וְהַחֲשׂוֹן.
בְּתֵם הַפְּעֻלוֹת פּוֹרְצַת הַשְּׂרָפָה.
הַבַּיִת מְתַלְהֵט.
אֲתָה מִבֵּיט בְּבַיִת הַבוּעֵר
עוֹלָה בְּלִהְבוֹת
וְלֹא עוֹשֶׂה דְבָר.
אֲתָה מִבֵּיט בְּעֵצְמֶךָ נִשְׂרָף אֶתוֹ
עַד כְּלוֹת.
אֵינְךָ נִבְנָה מִן הַחוֹלוֹת.
הָאֶפֶר מְתַפְזֵר בְּרוּחַ
וְנִשָּׂא בְּזָרֵם הַרוּחוֹת
מִכָּאן לְשָׁם,
מִשָּׁם לְכָאן
בְּכָל מִינֵי תְּנוּחוֹת
בְּלִילָה שֶׁלפְּנֵי
וְגַם בְּזֶה שְׂאֵחֲרִי.

הַיָּרֵחַ טוֹמֵן בְּחֶבֶד
אֶת סוּפוֹ שֶׁל
זֶהָר הַשְּׂקִיעָה.

בֵּין נְקִיקָיו,
בְּתוֹךְ הַמְּכַתְּשִׁים,
בְּשָׂרֵיטוֹת הָעֲמֻקּוֹת
שֶׁל פְּגִיעוֹת הַשְּׂבִיטִים,
כְּמוֹסִים טַפְטוּפִים
מְדַמּוּמִים
שֶׁל שֶׁמֶשׁ
פְּצוּעָה.

בְּלִילוֹת שֶׁל חֶשֶׁךְ מְלֹא
הַיָּרֵחַ זוֹרֵחַ מֵעַל הָעוֹלָם
וּמְקַרֵּין הַלְּאָה
מְעַט מִמָּה שֶׁצָּבַר,
שׁוֹטֵף אֶת
הָעוֹלָם בְּזִיו
אָדָם כְּדָם
שֶׁחֶלֶף
לֹא מִזְמָן.

כְּשֶׁתַּעֲלֶה הַשֶּׁמֶשׁ
לְבִסּוֹף
וְתִתְרַפֵּא מִחֶשְׁכַת הַלֵּילָה
הָאֲכֹזֵר,
יִחְזוֹר לָהּ הַיָּרֵחַ קֶצֶת מִמָּה שֶׁאָגַר,
וַיִּקַּח לְעֶצְמוֹ אֶת הַשָּׂאָר
לְמִשְׁמֶרֶת,
כְּדֵי לְשַׁרְד
עַד הַלֵּילָה הַבָּא.

איזה מין מוצ"ש

אני נכנס לרכב ונוהג לקפה השקמה. אני עובד שם כבר כמה שבועות. בדרך כלל זה מקום מרווח ושקט. לא שאני מת לעבוד בקפה, אבל זאת דרך טובה להחזיק מעמד עד שאסיים את הבחינות. בינתיים למדתי להפעיל מכונת קפה ולדבר בשפה של המלצרים. הבעיה היא שמאז עזבה, נשארנו רק שלושה – אני, עודד ועדי. יש גם את קובי הבוס, אבל הוא אף פעם לא מוכן לעזור.

אני מגיע. "אהלן עודד", אני אומר. עודד היה כבר עסוק בהכנת הסנדוויצ'ים.

"איזה אהלן, הולך להיות לנו ערב דפוק", הוא עונה.

"למה, מה קרה?"

"עדי הבריזה לנו. שלחה הודעה שיש לה חום".

"שיחקה אותה, מה?" אני מתחיל לתפוס מה הולך לקרות. היום שבת, ויש שתי הצגות

תאטרון והופעה בהיכל התרבות. מיליון אנשים יגיעו וכל בתי הקפה יהיו מפוצצים.

"אכלנו אותה", אני אומר לעודד.

"מה זה אכלנו. התקשרתי לקובי שיבוא לעזור, אבל הבן־זונה אמר שנסתדר לבד".

מתחילים להיכנס לקוחות, ואנו מפסיקים לדבר.

המתמרחת הזאת נראית דפוקה, אני חושב. מהיזה צדקתי. היא מתחקרת את עודד על כל

סנדוויץ'. מתלבטת כאילו קונה חליפה. בסוף בוחרת שטרודל תפוחים. עודד עולה על

טורים.

עכשיו פונה אליי שמן אחד עם שרשראות על הצוואר. כמו בולדוג. הוא דורש שהקפה יהיה

סופר חם ועם חלב סויה. ממתי בולדוגים שותים סויה? אני ממלא את הספל, ופתאום הוא

אומר: "אבל אני רוצה בכוס חד־פעמית. אין לנו זמן לשבת".

"אתה לא הזמנת לקחת".

"מה זה משנה? תעביר לחד־פעמית", הוא מתעקש.

אני מתעצבן. "הכנתי כבר את הכלים, ואתה הורס את כל הסדר".

"אני שילמתי בשביל לשבת. זה יותר יקר, נכון?"

"לא מעניין אותי עבור מה שילמת. העיקר מה הזמנת".

עודד ממלמל: "עזוב, תעביר לו לכוס אחרת".

הקפה כבר מפוצץ והלקוחות ממשיכים להגיע. מקצתם עומדים כי לא נשארו כיסאות.

והמכונה הדפוקה הזאת של הקפה. קובי בטח קנה אותה בשוק הפשפשים. כדי שהיא תוציא

קצת אדים צריך לשרוף את האצבעות.

"תגיד לקובי המניאק שיקנה מכונה חדשה", אני זורק לעודד. יש לו דיבור עם הבוס. אבל היום הוא עצבני. הוא לא מספיק לטפל בסנדוויצ'ים ובצלחות ובחשבונות כי עדי לא פה והכול נפל עליו.

הערב נגמר. גם הכוחות שלנו.

"אני מחוסל", אני אומר לעודד, "בוא נעשה לנו קפה".

עודד לא מקשיב. "כוס'ומו, הקובי הזה", הוא צועק, "אני אראה לו מה זה". הוא תופס שני ספלים מלוכלכים וזורק על הרצפה. "כשהוא יבוא לספור את הכסף שידרוך על הבלגן הזה וישבור את הראש!"

"אינשאללה שייפול", גם לי עולה הדם לראש. אני מנפץ כמה כוסות על הרצפה.

"יאסו!" צועק עודד. תופס צלחת של עוגה ומרסק אותה על הרצפה.

"יאסו!" אני צועק חזרה ומוסיף עוד צלחת לחגיגה.

זה מטורף. עודד מתחמם ושובר עוד כמה צלחות. אני מפיל שורה של ספלים ודורך עליהם.

"ניקח אותם לקוראת בקפה", צוחק עודד בקול משונה, "שתגיד לנו איך לשבור את המזל של קובי הקמצן".

אבל אחרי שהוצאתי את הכעס, כבר לא נשאר לי אוויר.

"אני גמור. אני הולך לישון", אני אומר לעודד.

"בסדר. תכף גם אני יוצא".

בדרך כלל הוא נשאר בסוף היום כדי לעשות סיכום ולסגור את הקופה.

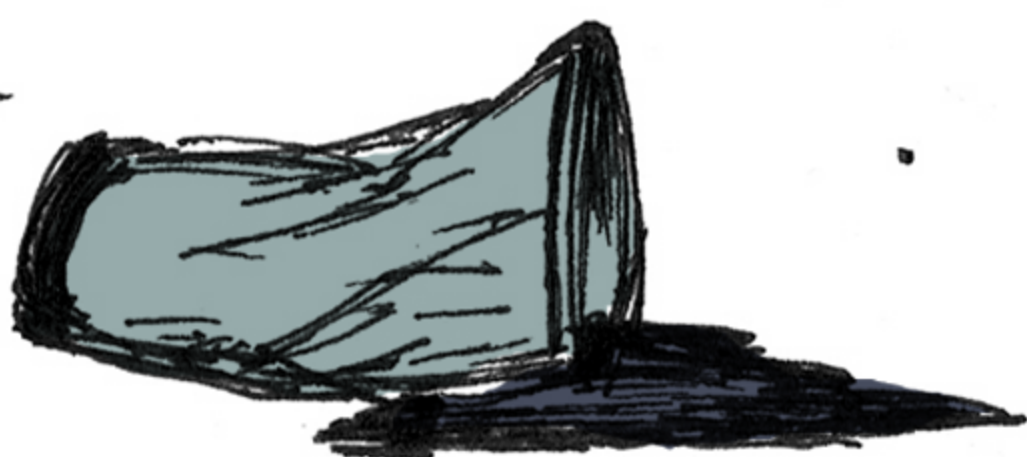
אני יוצא ומשאיר אותו בתוך ההריסות.

לפנות בוקר אני מתעורר לקול דפיקות בדלת. "תפתח. משטרה!" צועקים מבחוץ.

איך הם עלו עלינו כל כך מהר? איך זה יכול להיות?

לא ידעתי שעודד התקשר לקובי ואמר לו שפרצו לקפה ולקחו את כל הכסף. קובי פנה למשטרה והם הגיעו לעודד ומצאו אצלו את כל השטרות.

איזה אידיוט! חכם יכול לשחק אותה כמו משוגע, אבל טיפש, עדיף שיעשה את העבודה ויסתום את הפה.

בשעה זו כשאתם קוראים דברים אלו כנראה איני בין החיים עוד. שהרי כך הוריתי לכם, לפתוח את הקלף ולקרוא את תוכנו רק לאחר מותי.

אינני יודע מה חשבתם שתגלו כאן, סיפור משפחתי עלום ואיש חוץ ממני לא יודע אותו, או שמא מקום מחבוא של רכוש משפחתי שנעלם לפני שנים, אך בטוח אני כי לא עלה במחשבתכם שתקראו את מה שאתם עומדים לגלות. שכן ברצוני לספר לכם את הסיבה להתנהגותי המוזרה רבת-השנים.

כן, ברצוני לגלות לכם את הסוד שמאחורי הנרות.

אך קודם לכן אענה על השאלה שבוודאי תשאלו מדוע לא סיפרתי לכם עד היום, מדוע לא עניתי בכל פעם ששאלתם אותי ומדוע כה כעסתי כשכבה אחד הנרות ולא מיהרתם להדליק אחר במקומו.

האמת היא שפחדתי, כה פחדתי עד שלא הייתי מסוגל להוציא את הדברים מפני. לא פחד מדומה הפוקד את המחשבות, אלא פחד אמיתי, רעד ושיתוק שעוברים בכל גופי בכל פעם שהזיכרונות עולים במחשבותיי. פחד שיכול להיגרם רק מדבר אחד, מחשכה אמיתית.

את סיפור חורבנה של מצרים אתם מכירים היטב, שמעתם אותו עשרות פעמים בחייכם. אתם מכירים את הסיפורים על משה, מנהיגם של בני יעקב, ועל ים סוף שנבקע לשניים. אתם מכירים את עשר המכות שקיבלנו, עד שפרעה מלכנו הסכים לשחרר את עם העבדים. שמעתם על המים שהפכו לדם, על החיות הטורפות שהכו בנו ועל ענן הארבה הגדול. אך דעו שממכות הללו, קשות ככל שהיו, התאוששנו לבסוף. כשהדם הפך חזרה למים שכחנו את הצימאון ושוב לא הסכמנו לשלח את עבדינו. וכשחיות הטרף הסתלקו הסתגרנו בבתנו חובשים את פצעינו, אך נחושים, מותירים את אותן מכות בזיכרונות העבר. אפילו מהמכה האחרונה, המכה שבה מתו בכורינו, המכה ששברה את פרעה וגרמה לו לגרש את בני יעקב התאוששנו. קמנו מאבלנו, אמנם כואבים, אך נכונים לבנות עתיד חדש.

אבל מכה אחת היתה שונה מכולן, שונה במהותה ובהשפעתה. השפעה כה חזקה, עד שרבים אמרו שהיא זו ששברה את מצרים, ומה שהגיע לאחר מכן היה רק מסמר אחרון בארון הקבורה. המכה התשיעית, מכת החושך.

בתחילה כששמענו את אזהרת משה צחקנו, וכי ילדים קטנים אנחנו המפחדים מהחושך? הרי את החושך אנו מכירים. שלא כמו מי הדם או החיות הטורפות, את החושך אנו פוגשים באופן קבוע מדי לילה בלילה. ואכן כך היה בהתחלה, לילה גדול שטף את יומה של מצרים ובמשך שלושה ימים היינו שרויים באפלה מוחלטת ולא ראינו דבר.

מציאות זו הייתה לא נוחה, אך קלה בהרבה מהמכות הקודמות. למדנו להתמצא בעזרת מישוש וכשזה לא הספיק השתמשנו בנרות שהדלקנו בקמצנות. חשבנו אז שגברנו על משה, שהצלחנו להתמודד עם המכה ששלח ושפעם אחת ידנו על העליונה. אבל טעינו.

הסימן הראשון לכך שמהו שונה מתרחש היו הנרות שפכו וגם לאחר שניסינו שוב ושוב הם לא נדלקו. בתחילה חשבנו שמדובר בפגם כלשהו, אולם ככל שעבר הזמן החושך כהה והתחזק עד שמולנו ניצב דבר שמעולם לא פגשנו כמותו, מולנו ניצב החושך האמיתי.

לא חושך רגיל של לילה או של חדר סגור, שאין לו קיום מלבד היעדר אור, אלא חושך ממש, חושך כמעט חי הגובר בעצמתו על האור ומנצח אותו. חושך כה חזק עד שלא היינו מסוגלים לזוז וקפאנו על מקומנו למשך שלושה ימים נוספים. ובימים האלה הרגשנו אותו זוחל על בשרנו, עוטף אותנו מכל עבר כמו שמיכת חנק ענקית.

והיו גם הקולות. לא ידענו מה הם או מי גרם להם, אך יכולנו לשמוע אותם מסתובבים סביבנו, הולכים בביתנו בחופשיות.

שנים רבות לאחר שעברו שלושת הימים והחושך נסוג עוד הייתי מרגיש על גופי את מגעו החמקמק.

זמן רב עבר מאז, בגרתי והזדקנתי, אך את מראה החושך לא הייתי מסוגל לשאת עוד.

מה שנצרב הכי עמוק בזיכרוני מאותו אירוע היו הצעקות של האם. נוקבות, חודרות ומפלחות את חדרי הלב. כאלה שעשויות לגרום לכל רופא צעיר בכל מקום בעולם לשאול את עצמו אם הוא בחר במקצוע הנכון. וגם כיום, שלושים וחמש שנים אחרי, אני עדיין יכול לשמוע אותן.

זו הייתה משמרת שגרתית למדי בניידת הטיפול הנמרץ של מד"א. אולי אפילו קצת פחות עמוסה מכרגיל. ארבעתנו – נסים הפרמדיק, עיסא הנהג, המתנדבת שאת שמה כבר שכחתי ואני – ידענו שלמחרת בסיום הצום יהיה הרבה יותר גרוע, ובינתיים נהנינו מהשקט היחסי. ולאחר שיצאנו לבתיהם של כמה חולים עם כאבים בחזה, בהם אדם שלקה בהתקף לב אמיתי, נער שסבל מאסטמה קשה ושתי תאונות דרכים ללא הרוגים, תודה לאל – הלכנו לנוח קצת. בלי להוריד את הבגדים או הנעליים, כמובן. סתם לשכב על המיטה, לשים את הראש על הכרית ולעצום את העיניים.

בארבע שלושים ושתיים שמענו ברמקול את הכריזה המוכרת "צוות נט"ן לאמבולנס!" וזינקנו לדרך באורות מהבהבים. רחוב המ"ג היה עדיין חשוך ולמרות השעה המוקדמת אפשר היה להרגיש את החום באוויר. ממכשיר הקשר בקע קולה של המוקדנית שמסרה לנו את הכתובת המדויקת וכמה פרטים ראשוניים על המקרה. בן ארבעה חודשים. האב התעורר ומצא אותו כחול ולא נושם. מחכים לנו בכניסה.

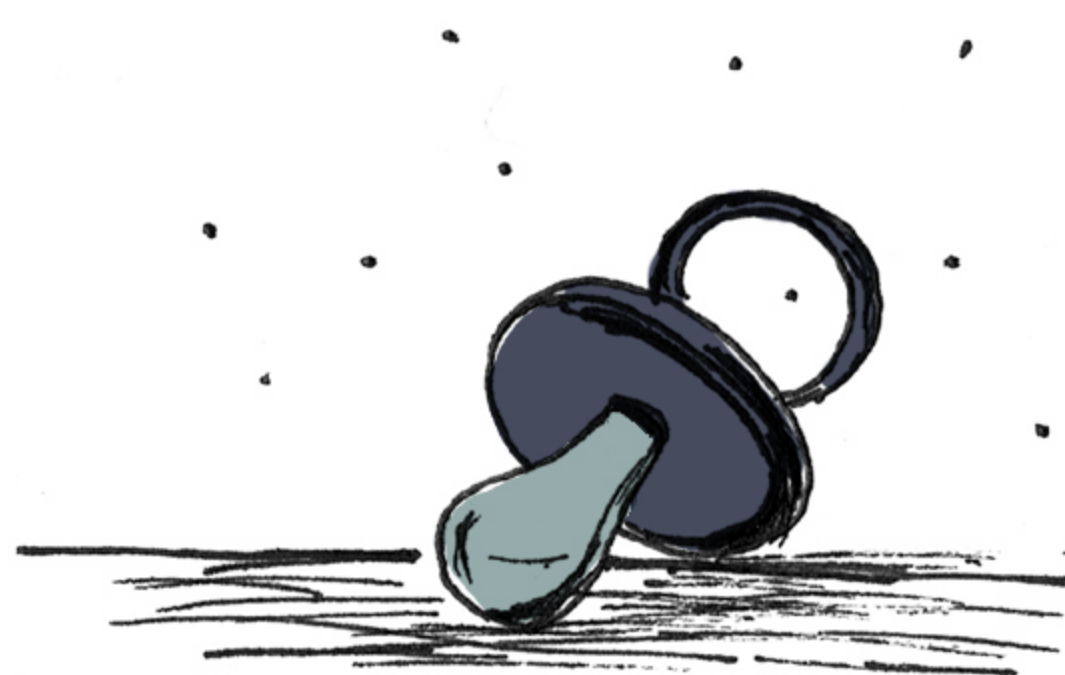
נשמע כמו תחילתו של עוד סיפור טרגי של מוות בעריסה, צמד מילים שתמיד מעביר בי צמרמורת, שכן מאחוריו יש הורים שהשכיבו כבכל לילה את היקר להם מכול לישון, בריא ושלם, וגילו אותו למחרת בבוקר ללא רוח חיים. בדרך כלל ללא סיבה ידועה וללא הסבר מספק. מה יכול להיות יותר נורא מזה? מהספרות המקצועית ומניסיוני הדל גם ידעתי שהסיכויים שלנו להציל את התינוק הם כמעט אפסיים למרות הדפיברילטור, האמבון והתרופות הרבות שהיו עמנו. בעיקר בגלל שסביר שחלף זמן רב, אולי שעות, מהרגע שבו חדל לבו מלפעום ועד ש...

עצרנו ליד בית דוֹקומתי בשכונת נחלאות. בפתחו התגודדו אנשים נסערים שהתעוררו בעקבות קריאותיו של האב לעזרה, וחלק מהם הזדרזו לכוון אותנו לדירה הנכונה. בחדר הילדים ראינו שמישהו כבר מבצע הנשמה מפה לפה. שחררנו אותו, השכבנו את התינוק הקר על לוח גב קטן מעץ והתחלנו בטיפול אינטנסיבי: עיסוי לב, החדרת טופוס לריאות, הנשמה עם חמצן, פתיחת וריד והזלפת נוזלים ואדרנלין. דקות ארוכות חלפו ועל צג המוניטור הנייד עדיין לא נצפתה פעילות חשמלית כלשהי, ורק התנועות החדות שלנו גרמו לקו הישר לרעוד קצת ונתנו תחושה כוזבת שבכל זאת יש איזשהו סיכוי. מבעד לדלת הסגורה אפשר היה לשמוע קולות בכי ואת השכנים, ואולי היו אלה כמה מבני המשפחה שהוזעקו למקום, מנסים להרגיע. חלק מהם התפללו: "תרפאו רפואה שלמה ותצילו ממוות נפשו". יצאתי אליהם כדי להסביר, בעיקר לאב, על מצבו של התינוק ועל הצורך לקחת אותו מידית לבית חולים כדי להמשיך שם את הניסיונות להחיותו. הוא הנהן בראשו וביקש שניסע לביקור חולים. אשתו עובדת שם, כך אמר, ולבטח תוכל לעזור. לא הייתה לנו בעיה להיעתר לבקשתו מכיוון שזה המוסד הרפואי הקרוב ביותר. אספנו במהירות את הציוד, הכנסנו את התינוק לאמבולנס ופתחנו בדהרה, עיסא מפעיל את הסירנה ומנווט את דרכו במיומנות בין הסמטאות הצרות והרחובות המתעוררים, המתנדבת מנשימה, אני לוחץ לסרוגין ובזהירות על בית החזה השברירי, ונסים מתעסק עם העירוני והתרופות.

במיון חברנו לרופא הילדים התורן ולאח והעברנו להם בהדרגה את האחריות על המשך ההחייאה, כמקובל.

ממש לפני שעזבנו את המקום הגיעה בריצה גם אחות מהמחלקה הפנימית. ועד היום עדיין זכורות לי זעקות השבר שלה למראה בעלה הדומע שניצב המום בכניסה לחדר ההלם וגופתו הזעירה של תינוקה השרועה על מיטת הטיפול.

0061
לילה (אָפּד)
אפריל 2020
ניסן ה'תש"ף

10

חגית בת־אליעזר

בת קול

תְּתַאֲרִי לְעֶצְמְךָ
הוֹרֵיךְ יְשָׁנִים כְּאֵן –
יִלְדָה עֲזוּבָה, אֶתְּ

הַשָּׁנִים הָעוֹבְרוֹת
מְקַדְמוֹת אֶת הַמוֹנָה שְׁעַל הַקִּיר
לֹא בְּנִפְשֶׁךָ

הַרְשִׁי לְעֶצְמְךָ לְהִתְנַעֵנֵעַ
בְּלֵיל הַבֵּינִים הַזֶּה

מְחַר תְּרַתְּמִי

מייסד: אלירן דיין
עורך אחראי: יאיר בן־חור
איורים ועיצוב גרפי: רובי גורדון

<http://motiv-magazine.co.il>

<http://facebook.com/motiv.magazine>

<http://bit.ly/motiv-youtube>

<http://instagram.com/motiv.magazine>

http://twitter.com/motiv_magazine

info@motiv-magazine.co.il

054-337-1373

[http://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב \(כתב עת\)](http://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_(כתב_עת))

